

Zítřek

ČESKOSLOVENSKÝ OBČASNÍK

Říjen 2007 Číslo 9 Ročník 3

www.zitrek.ic.cz



Maoistický pohled na úspěch Jižní Koreje a Tchaj-wanu

Nyní se vracíme k fenoménu, východoasijskému „zázraku“, jak je někdy nazýváno – ke Koreji. Jižní Korea je velmi důležitou zemí, jelikož je výjimkou v období po II. světové válce. Jedná se totiž o zemi Třetího světa, která jako jedna z mála zaznamenala úspěšný rozvoj. Čtenáři by si měli uvědomit, že tzv. „asijská tygři“ – Korea, Tchaj-wan, Hongkong, Singapur jsou výjimečným jevem v historii rozvoje závislých kapitalistických oblastí. Dokonce i když kapitalismus „pracuje“ ve prospěch těchto čtyř zemí, nepodává nám žádný důkaz o možnostech rozvoje pod vládou imperialismu. Důvodem je, že bychom museli počítat i všechny nezdar, které provázely tyto úspěchy. A jak jsme již dříve dokumentovali, tyto nezdar byly zodpovědné za masivní chudobu a neadekvátní zdravotní péči. V posledních letech, podle U.S. Statistical Abstract, trpělo aktuálním poklesem příjmu na hlavu přinejmenším 22 dominantních kapitalistických zemí. Imperialisté mohou nemilosrdně vykořisťovat většinu zemí, a proto je systémem umožněno několik výjimek v rozvoji – v několika zemích dojde k určitému ekonomickému vzestupu - zatímco mnoho dalších zemí klesá v mezinárodních kapitalistických sázkách. Vítězové a poražení se čas od času mění, ale systém zůstává stejný. Ano, avšak Jižní Korea je výjimkou. Proč? Důvodem je, že se po uplynutí II. světové války a Korejské války Spojené státy a východoasijské kapitalisté začali řídit módními tendencemi třídního boje, co se týče zásadních otázek té doby. Tito kapitalisté a Spojené státy měli natolik rozumu, aby bez příliš mnoha fanfár začali kopírovat, co Mao dělal ve velkém měřítku v Číně. Co však začali kopírovat? Pozemkovou reformu! A proč ji napodobovali? Protože komunisté právě vykopali kapitalistické prdele z Číny a to samé začali dělat v Koreji a ve Vietnamu. Kapitalisté dostali lekci a jakmile měli příležitost, opustili své feudálně-statkatkářské partnery. Příčinou, proč Korea a Tchaj-wan uspěly, zatímco zbytek Třetího světa pracoval stejně tvrdě na svém rozvoji bez úspěchu, je to, že komunistický třídní boj dal kapitalistickým šancí zbavit se silného vlivu třídy velkostatkářů, vlivu, který pokračoval v Indii, Salvadoru, na Filipínách a obecně ve Třetím světě, vlivu, který stále v těchto oblastech přetrvává, a kde je stále naléhavá potřeba destrukce moci statkářské třídy – destrukce polofeudalismus.

Korea

Jak zde většina lidí pravděpodobně ví, komunisté byli velmi blízko vítězství v občanské válce v Koreji připojením jihu před vstupem USA do Korejské války. Existovala skutečně jedinečná příležitost, aby kapitalismus opustil nejjižnější cíp země před vstupem sil Spojených států. Téměř kompletní komunistické vítězství dalo americkým imperialistům a jihokorejským kapitalistům šanci nechat své partnery - velkostatkáře v prachu dějin, řečeno historicky - odezdat je do muzea starožitností. Poslechněme si buržoazní ekonomy, co nám feknou o kopírování pozemkové reformy: „Nejznámější úspěšné pozemkové reformy zahrnovaly obecně malé, nebo vůbec

NEZÁVISLÝ OBČASNÍK LEVICOVĚ SMÝŠLEJÍCÍ MLÁDEŽE

žádné kompenzace za konfiskované majetky velkostatkářů. Takový byl případ Ruska po roce 1917 a Číny po roce 1949 stejně tak jako japonských a jihokorejských reform po II. světové válce.“

Japonsko

Jedním z důvodů, proč byla pozemková reforma akceptována dokonce i v buržoazních kruzích, je ten, že velcí pozemkoví vlastníci ve východní Asii stáli na špatné straně v době války - na straně poražených. V Číně se totiž postavili vedle Japonců, kterým často sloužili jako úředníci okupační vlády. Samozřejmě, že Japonsko bylo již docela rozvinuté i na počátku minulého století, tzn., že Japonsko není relevantní, co se týče naší rozvojové diskuse, avšak je Japonsko relevantní v roli, kterou hrálo ve válce a třídním boji. V Japonsku znovu vidíme USA kopírovat komunisty; ačkoli se to na první pohled nezdá, jak málo pozornosti se věnuje otázce pozemkové reformy. „Japonská pozemková reforma, která následovala po II. světové válce, se v důležitých ohledech lišila od čínských zkušeností. Pozemková reforma v Japonsku byla uskutečněna americkými okupačními silami. Okupační vláda byla přesvědčena, že třída velkých pozemkových vlastníků byla důležitou oporou sil v japonské společnosti, které způsobily II. světovou válku. ... Od té doby, co Američané zvítězili ve válce, nebyli japonští velkostatkáři v pozici, díky ní by byli schopni odporu proti reformě, a tak byla důkladná reforma provedena. Kompenzace pro velkostatkáře byly zajištěny v zákonech, avšak inflace brzy ostře zredukovala skutečnou hodnotu nabídnutých obnosů. Jako výsledek se japonská pozemková reforma de facto rovnala konfiskaci půdy velkostatkářů pouze s malými kompenzacemi.“ Naproti tomu pozemkové reformy na takových místech, jako je Indie, neuspěly. Nebyly tam k dispozici politické mechanismy. V zásadě komunisté v Indii neuspěli dostatečně, aby tam udělali všeskerou práci za kapitalisty.

Tchaj-wan

Čtenáři si pravděpodobně uvědomují, že, když Kuomintang utekl na Tchaj-wan, byl vykořeněn ze své půdy na pevnině. V tomto případě byl exil způsobený maoistickými komunisty nejlepší variantou pro tyto bývalé velkostatkáře a šen-š'. Zpřetrháním vazeb ke své půdě, mohli tyto lidé nyní začít nový život. V novém domově dostal Kuomintang, opět s podporou USA, lekci. Neumožnil, aby se na Tchaj-wanu objevila stará ekonomická formace, která by dominovali velkostatkáři, a ve skutečnosti se postaral o obecně velmi vysoký stupeň rovnosti příjmů. Giniho koeficient je na Tchaj-wanu jeden z nejnižších.

Role USA v podpoře režimů s dominantním postavením velkostatkářů

Americká zahraniční politika je v zásadě oportunistickejší, avšak konzistentní, co se týče zájmů USA. Když Spojené státy potřebují stabilního spojence, přáteli se s režimy, ve kterých dominuje velkostatkářská třída – jako je Salvador nebo režim Marcos/Aquino na Filipínách. Když je Spojeným státům a jeho vládnoucími přátelům nakopán zadek, potom



Revolution is in, revolution makes free!

USA vsází na módní tendence. V Salvadoru a na Filipínách však Spojené státy postrádají jak ochotu, tak sílu vnútit těmto zemím skutečnou pozemkovou reformu. Avšak ve východní Asii byla rovnováha moci v zásadě nastavena komunisty, a tak byly Spojené státy nuceny si v některých případech vybrat možnost „pracovat“ bez velkostatkářů. Jak ve východní Asii, tak ve zbytku světa úzké geopolitické (imperialistické) zájmy zvítězily, ale s různými výsledky, které reflektovaly odlišnou rovnováhu moci. Spojené státy nebudou nikdy hrát roli opravdových zástupců a prostředníků modernizace ve Třetím světě. Nevybraly si jako cíl narušení existujícího stavu, jelikož stále hledají jako své spojence režimy, kterým dominuje velkostatkářská třída. Američtí imperialisté nemají žádný podstatný vnitřní zájem na pozemkové reformě jako komunisté. Jestliže velkostatkář a byrokrat - kapitalista Somoza zajišťuje zdroje atd. pro USA, pak dostane Somoza také pomoc od USA. Je to americká podpora velkostatkářům a kapitalistům-byrokrátům ve Třetím světě, co vedlo Maa přezdívat tyto statkáře a kapitalisty jako „comprador“, kteří dělají ze Spojených států oporu „pořádku“ číslo jedna.

Srovnání Východ-Západ

Jedním ze zbývajících problémů je otázka, proč Tchaj-wan a Jižní Korea diverzifikovaly a industrializovaly úspěšněji než Čína a Severní Korea? Opusťme nyní otázky, které se týkají jihokorejských masakrů v Kwangju v roce 1980 a

masové chudoby, která na severu nenastala. Věnujme se jen ekonomice. Čtenáři si jistě vzpomenou, že my jako komunisté máme pochybnosti o Severní Koreji. Nejsme přesvědčeni, že by byla socialistická a několik málo lidí má o tom poměrně dost informací. Nicméně je zřejmé, že Severní Korea neměla možnost rozvoje založeného na exportu do obrovské světové ekonomiky – Spojených států. Stejně je to i s Čínou. Čína, Tchaj-wan a Korea byly původně agrární společnosti, avšak Spojené státy a vládnoucí třída začaly kopírovat komunisty, co se týče zemědělské otázky. V důsledku tedy Jižní Korea a Tchaj-wan shromáždily velké zisky z intenzivního třídního boje vedeného komunisty. Úspěch Jižní Koreje a Tchaj-wanu byl do značné míry založen na preferenci obchodu, kde byl důraz kladen na podporu vývozu. Kombinace vysoké míry úspor, vládních investic do vzdělání a státem řízené průmyslové politiky – to vše přispělo k tomu, že se z oblasti stal silný ekonomický motor. Co Jižní Korea a Tchaj-wan měly, zatímco Čína a Severní Korea ne, je dostupnost největšího světového průmyslového trhu. A další věcí je, že Čína a Severní Korea musely vsadit vynaložit obrovské zdroje na svou obranu před americkým imperialismem. Kdyby byly Spojené státy socialistickou zemí, příběh by byl odlišný. Pak by Čína a Severní Korea měly stejné šance jako Tchaj-wan a Jižní Korea. To vše ukazuje na vážnou povinnost amerických občanů porazit US imperialismus, aby se všechny země mohly stát součástí kooperující světové ekonomiky, a ne jen ty, které jsou podporovány